

Čtenářská příloha SN

Na Pražský hrad přichází další prezident republiky. Bude-li chtít, může se z chyb a omylů předešlého prezidenta hodně poučit. Především může napomoci k vytváření zcela jiné atmosféry ve státě i společnosti, než jakou tu po třináct let uměla pěstovala státně-veřejnoprávní média, Česká televize a Český rozhlas, v úzké součinnosti s Hradem.

Tyto státní tlapkače, nezávislé jen na první pohled, spolehlivě překřičely všechno a všechny. Stanovily správný a jedině přípustný pohled na veškeré dění v této zemi. Za vším, co se událo před listopadem 1989, se udělala tlustá čára, čímž byla minulost v Čechách jednou provždy zrušena.

Tato šlechetná myšlenka přišla náramně vhod těm, kdo do Československa v 50. letech zaváděli společně se sovětskými poradci násilnický bolševický režim, aktivně ho dvacet let podporovali a přímo či nepřímo se podíleli na tom, že čtvrt milionu Čechů a Slováků bylo v 50. letech na deset, patnáct i více let posláno na převýchovu do koncentračních lágrů nacistického typu.

Značná část, neřku-li většina, nadšených budovatelů sovětského socialismu v ČSR, krom toho, že snaživě fungovala v KSČ, současně pilně agentovala v řadách státně stranické bezpečnosti, neboli dvacet let pravidelně donášela na své spoluobčany. Spoluobčané, kteří se režimu nepovedli, byli za své statečné postoje – a někdy jen za názor neopatrně na veřejnosti pronesený – trestáni zprvu mnohaletou kázní, později, po „oblevách“ v SSSR, přeřazením z jakéhokoliv odborného pracoviště k lopatě.

Padesátá léta, jedno z nejživějších období našich národních dějin, srovnatelné snad jen se sadistickou německou okupací, bylo v Čechách po třináct let zahalováno buď tajuplným mlčením, anebo – to v lepším případě – záměrným mlčením.

Dvacet let po Vítězném únoru 1948 některým ústředním funkcionářům KSČ konečně došlo, že neoblíba Sovětského svazu a všechny, co s tímto pojmem u nás kdy souviselo, dosáhla na konci 60. let svého vrcholu. Aby zachránili, co se ještě zachránit dá, se souhlasem Moskvy zinscenovali v Praze na začátku roku 1968 jarní sekretariátový převrat. Prvního tajemníka KSČ a prezidenta republiky Antonína Novotného se souhlasem Moskvy zbavili všech funkcí a místo něho postavili na nejvyšší stranický piedestal Alexandra Dubčeka. Ten jim jako známý sově-

Na dalším rozcestí

ský oblíbenec skýtal záruku, že Moskva připravované kosmetické změny spolkne. Moskva ale nic nespolkla. Naopak: rozhodla se zachránit svůj reálný socialismus v ČSSR vysláním kvazivaršavských kazašských hord na československé bratrské území.

K něčemu takovému by samozřejmě nikdy nemohlo dojít, kdyby v čele státu stáli legitimní, to jest svobodně zvolení, reprezentanti národa, a nikoliv partajní gučka bezmezně oddaná Moskvě. Kdyby Československo vyhlásilo všeobecnou mobilizaci a čs. armáda obsadila hraniční čáry, jak by se slušelo a patřilo, sovětské vedení by si více než dvakrát rozmyslelo, měli uspořádat tento „varšavský“ karneval.

Znovu se potvrdilo, že postavit se čelem proti Sovětskému svazu, toho se žádný komunista, ani ten nejzreformovanější, neodvážil. To raději stáhli ocas a v Moskvě, kam byli odvečeni v poutech jako zločinci, bezpodmínečně kapitulovali. Podpisem pod takzvanými Moskevskými protokoly naplnili tyto nikým nezvolení „představitelé“ skutkovou podstatu trestného činu velezrady.

O této velezradě nepadla ve sdělovacích prostředcích po listopadu 1989 zmínka. Označit hanebný čin Dubčeka a jeho kamarily za velezradu, to se v Čechách stále ještě nesmí. Václav Havel nemluvil o této partě z ÚV KSČ nikdy jinak než jako o „představitelích našeho státu“. Jako by nevěděl, že tohle nebyl ani náš stát, ani naši představitelé.

Během let 1970 a 1971 byli všichni neúspěšní reformátoři postupně z rodné strany vyhazeni. Tím byli automaticky zbaveni jak svých ředitelsko-tajemnických židlí, tak velvyslaneckých postů a vřazení zpět do dělnické třídy, kterou tolik milovali a z níž koneckonců mnozí i kadrově vzešli. Popraven nebyl nikdo.

Přesto, že už tohle byl neuvěřitelný pokrok, reformním komunistům se to hubě nelíbilo. Chápali to jako flagrantní bezpráví páchané komunisty na komunistech. Po nesčíslných, leč marných poku-

sech dostat se zpátky do KSČ třebas i po kolenou, vypracovali nakonec vzdorný dokument nazvaný Charta 77. V těsném zákrutu za dobře vytipovaným nestraníkem Václavem Havlem, disidentem, zahájili pak s ústředním výborem KSČ dlouhou válku slov. Výsledkem tohoto bohulibého úsilí měl být triumfální kádárovsko-

na média po listopadu 1989 označila celý národ za zbabělce. Nicméně Chartu 77 nepodepsali ani ti ještě zbylí z 250 000 politických vězňů z 50. let; zřejmě si nepřáli figurovat na jedné a téže listině se svými bývalými udavači (viz Cibulkovy seznamy).

Veřejnost, která se dlouho domnívala, že všechna prohlášení Charty 77 o věrnosti socialistickým pořádkům je víceméně jen taktická kouřová clona, po listopadu 1989 s údivem zjistila, že tady opět šlo jen o další formu komunistického zápasu o socialismus jiný, lepší, spravedlivější. Tento zápas měl vyvrcholit tím, že všechny postižené komunistické kádry, povětšinou vědecky proskolené na sovětských špiónážních instututech, by se slavně navrátily do všech řídicích kokpitů.

Naše generace měla bohužel čest všechny tyto stranické disidenty, chartisty a emigranty ve zmíněných 50. letech poznat. Vyskytovali se výhradně v modrých „svazáckých“ košilích a po všech chodbách na sebe hulákali: „...ci čest, souhu, soužko“. Z „dělnických“ plovodů vygenerovali v novou třídu. Byli nekritizovatelní, nevyměnitelní a nezáslušnější. Na normální lidi vyhotovovali tzv. kadrové posudky a organizovali represe. Všichni jsme měli možnost přesvědčit se nejjednodušší na vlastní kůži, že vyslovit nahlas vlastní názor před kterýmkoliv z těchto pozdějších bojovníků za lidská práva znamená okamžitý vyházec ze školy či ze zaměstnání. Takto tyto bojovníci bojovali za lidská práva nepřetržitě dvacet let – od roku 1948 do roku 1968.

Nelze se tudíž příliš divit, že tu část naší generace, která s nimi nebyla v KSČ a v StB ani omylem, Charta 77 neoslovila. Ve sdělovacích tlapkách tohle už třináct let nikdo nedokáže pochopit.

Důležitá informace pro nezávislá média a tiskoviny: *Být dvacet let předním aktivistou zločinecké organizace, účastnit se pronásledování nevinných lidí, a když mě z mafie vyhodí, podepsat nějaký papír, rezoluci či chartu, zdaleka neznamená, že jsem v ten moment morálně očištěn. To je*

gomulkovský návrat do vrcholové politiky a čelných funkcí v obrozené Komunistické straně Československa.

Nikdy nedokázali svléct svou starou partajní kůži. Začali vydávat prohlášení za prohlášení, v nichž se zadužovali, že jim nejde o nic jiného, než aby se v ČSSR přisně dodržovaly socialistické zákony. Že jde o trapný protimluv, jim ani na mysl nepřišlo. Nikde, v žádném dokumentu Charty 77, ani slovo o tom, že socialismus, ať už s jakoukoliv skraboškou, musí být v Československu jednou tak jako tak nahrazen normální, svobodnou společností.

Veřejnost v Čechách, po všech neblahých zkušenostech s komunisty nedůvěřivá, Chartu 77 nepodpořila. Za to všech-

omyl. Proto je to třeba v nezávislých prostředcích všem komunodisidentům zevrubně vysvětlit, jinak budou i nadále propadat iluzím o své statečnosti a významnosti.

O takovouhle statečnost se jich nikdo neprosil; nikdy by k ní ostatně nemuselo dojít, kdyby v 50. letech a později nenalezli do KSČ a nepodíleli se na svinstvech, na kterých se ochotně dvacet let podíleli. Po třiceti letech by pak už vůbec nepotřebovali sepisovat nějaké rezoluce a charty 77.

Důstojnost v Čechách si v letech 1948-1968 mohli uchovat pouze ti, kdo se k nim nepřidali.

Po listopadu 1989 se osvěceným bojovníkům za správně pochopený socialismus tak docela nepodařilo plně realizovat všechny ambice a plány. Začaly vznikat nové politické strany, jak levicově orientovaná sociální demokracie, tak pravicová Občanská demokratická strana, která se již otevřeně distancovala od obrozené Národní fronty, neboli všeobjímajícího Občanského fóra. Osmašedesátníci, jak se exkomunistům začalo trefně říkat, pochopili, že chtějí-li dosáhnout alespoň na některé vlivné páky, musejí na to jít zase postaru, jako v 50. letech, bolševicky. Proto ze stranických výborů z roku 1968 ruče ustavili polistopadové revoluční výbory „občanského blaha“, které s nezakrytou podporou Hradu začaly neodvolatelně určovat, kdo je sametový více, kdo méně, a dle toho i dávkovat přízeň nového „režimu kamarádů“.

Realizace dohod velmocí o ukončení Jaltské dohody, týkající se především vyklizení území všech států střední a východní Evropy Sovětským svazem, prohlásili za „sametovou revoluci“ a po zmateném úprku komunistů z vládních budov si připsali veškeré zásluhy na pádu sovětského komunismu v Československu. Televize, rozhlas i hlavní deníky tuto mystifikaci kodifikovaly.

Konečně byli zase nevyměnitelní, nekritizovatelní, nezáslušnější, dokonce i nejstatečnější. Nizkostí, podrazy a ostré lokty dostaly zelenou.

Tohle tu třináct let zaštiťoval prezident Havel.

Nový český prezident, pokud by se chtěl poučit z chyb a omylů prezidenta předchozího, mohl by do značné míry korigovat neblahý vliv těchto permanentních revolucionářů, dnes milionářů, na českou politickou scénu.

Odváží se?

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

MEGAMĚSTA – ÚTOČIŠTĚ CHUDÝCH

Italský futurolog Ricardo Petrella nám představuje možnou budoucnost světa – hrstku industrializovaných států, které se dnes sjíždějí na pompézní setkání G 8, vystřídá bizarní společenství asi třiceti rozlehlých městských regionů s 8 až 25 miliony obyvatel, které začnou rozhodovat o osudu planety. Moc metropolí spočívá v rukou celosvětově aktivních obchodníků a městských zastupitelů, kteří ochotně podporují a spolupracují s nadnárodními koncerny. Okolí těchto městských regionů však začne upadat, a to i v současných rozvinutých průmyslových zemích. Opodál nablýskaných center vybudují desítky milionových měst, ve kterých začínou chudoba, hlad, nezaměstnanost, epidemie, kriminalita a ničení životního prostředí vytvářet zcela nová a zatím nepoznaná rizika.

Většina Země se změní v planetu lumpenproletariátu, bohatou pouze na zchudlá megaměsta, ve kterých se budou miliony lidí snažit přežít za každou cenu. O možnost práce a výdělku připraveni vesničané se budou dál stěhovat do měst a takto přizívat prakticky nekonečný přírůstek obyvatel.

Jakkoli se nám tato představa může zdát přehnaná, faktem je, že se megaměsta na celém světě rozrostou týdně až o milion obyvatel. Růst životní úrovně však není schopen tento přírůstek obyvatel vykompenzovat. Již v roce 2015 bude naši planetu charakterizovat 33 megaměst s více než 8 miliony obyvatel, z toho 21 na asijském kontinentu.

Nejvíce se totiž nestaví v Berlíně ani v Torontu, ale v Pekingu, Bangkoku a Šanghaji. Například městské zastupitelstvo Nového Dillí zjistí často až na záběrech ze satelitu, kde se město opět rozrostlo – neplánovaně, nekontrolovatelně a neočekávaně. Vědci přesto tvrdí, že se růst latinskoamerických metropolí, jako je Mexico City, São Paulo či Buenos Aires zpomalí. Situace je ale taková, že nově přichází se teď sice nestěhují do přeplněných metropolí, ale do menších měst v okolí, a tak za hranicemi megaměst vyrůstá svět velkému množství bezjmených aglomerací s ročním přírůstkem obyvatel kolem 20 procent. Evropa zůstane tohoto explozivního vývoje víceméně ušetřena. Na druhé straně je to také určitý symptom stagnace, který ukazuje, že se těžší hlavního vývoje dávno přesunulo jinde.

Organizace spojených národů dokazuje, že se od roku 1950 zdvojnásobil počet metropolí v průmyslových zemích a ve třetím světě jich je dokonce

šestkrát tolik. Asijská města praskají ve švech, Afrika se stále utápí v chudobě a Latinská Amerika se nemůže politicky uklidnit.

Bohužel jsou megaměsta v zemích třetího světa stále považována za jakýsi symbol blahobytu a modernity. Je tam vysoce subvencovaný dovoz potravin i městská infrastruktura. S netušenou samozřejmostí dnes cestuje nová střední vrstva měšťanů celou globální vesnici na obchodní cesty, stejně jako na dovolenou. Jednotlivé městské elity spolu mají víc společného než s venkovskou populací za hranicemi svého města.

Virtuální sousedství přesahující rámec kontinentů ovšem přispívá k uniformitě průmyslových metropolí. Navíc se na scéně globální konkurence objevují noví hráči, například japonské koncerny Toyota, Honda, Mitsubishi a Isuzu, kteří nechávají svá auta montovat v Thajsku, ale také automobilky Chrysler a Ford chytí ze svých tamějších poboček udělat centrum svého obchodu v jihovýchodní Asii, hlavně kvůli levné pracovní síle.

O hlavní roli coby centra nových superměst u Pacifiku, stejně jako o postavení největšího konkurenta Los Angeles a Tokia, se uchází hlavně Šanghaj. Do roku 2010 se chce stát mezinárodním finančním a obchodním centrem na západním pobřeží Tichého oceánu. Už dříve muselo městské centrum Šanghaje opustit na čtvrt milionu domácností a dalších 600 tisíc má být ještě přestěhováno. Místo nich si zde zařídilo své kanceláře 40 ze sta největších nadnárodních firem. Například Volkswagen tam již vyrobí 200 tisíc aut ročně a Siemens se chce podílet na stavbě tamějšího metra.

Emise skleníkových plynů, vedoucí k nebezpečnému zahřívání planety, měly být na začátku 21. století sníženy na stejnou úroveň jako v roce 1990. Vědci však tyto dobré úmysly považují za nemožné, a to hlavně proto, že by se spotřeba energie do roku 2020 měla na celém světě hlavně díky boomu asijských velkoměst zdvojnásobit a emise skleníkových plynů se takto zvýší o více než 45 procent.

Komu asi náleží čestný titul globální smogové metropole? Mexico City, São Paulo a Santiago de Chile se na špičce nejvíce znečištěných měst dlouho střídaly, dnes jim však začíná konkurovat Nové Dillí a Bangkok v Asii. Hlavní město Indie se tak dusí v dýmu phut – phutů, ekologicky zhoubných, ale levných motorových rikšů. Do roku 2020 by měla po Zemi jezdit jedna miliarda automobilů.

Ještě rychleji než doprava však narůstá spotřeba vody a haldy odpadků, jelikož se v sousedství kancelářských budov a továren megaměst tvoří stále nové megalumy. Například v brazilském městě Gravataí žijí desetitisíce bezdomovců v příměstských slumech v dřevěných chatrčích. Mnoho tamějších lidí si vydělává sběrem odpadu, jeho tříděním a následným prodejem. Podle odhadů si tímto způsobem vydělává v Gravataí až 30 tisíc lidí. Také více než polovina obyvatel asijských megaměst žije v těch nejubožejších podmínkách, i když často vlastní televizi. Legendární děti z manilských smetišť už dávno vychovaly další generaci. Skoro polovina dětí hlavního města Filipín umírá na zápal plic. Ostatně zhoubnost rychlosti šíření epidemie na konci 20. století se také ukázala při epidemii cholery v Latinské Americe v roce 1991. Několik měsíců potom, co se virus objevil v Limě, zemřelo přes 4 000 lidí. Podle Světové zdravotnické organizace WHO nemá v současné době přístup k čisté nezávadné vodě 1 miliarda 100 milionů lidí. Tlak na spotřebu vody poroste dokonce tak, že kolem roku 2050 budou asi 4 miliardy lidí žít v oblastech, kde nebude zajištěno ani potřebných 50 litrů nezávadné vody na osobu a den. Tento nedostatek vody ještě zesiluje globální oteplování, kdy dochází k poruchám oběhu vody v atmosféře. K těmto neblahým vlivům se přidává skutečnost, že 95 procent odpadů se v rozvojových zemích prakticky vůbec nečistí. Také bychom měli vědět, že celková zadluženost všech rozvojových zemí naší planety je 2,6 bilionu amerických dolarů.

Zvyšující se chudoba se pochopitelně neobejde bez tvrdších reakcí. Například nepokoje v Bombaji na přelomu let 1992/93, nebo vzpoura v losangeleském ghettu v dubnu 1992 (a také nedávné nepokoje spojené s rabováním obchodů obyvateli chudinských čtvrtí v jihoamerické Uruguayi, v hlavním městě Montevideu počátkem srpna 2002 – pozn. SM) na nás působí jako předzvěst budoucích poměrů, kdy se privilegovaná menšina stáhne do chráněných obchodních a obytných čtvrtí, zatímco ulice na okraji se budou stále víc utápět v chaosu. Éra megaměst by tak mohla skončit, jen co začala.

PODLE ČASOPISU DER SPIEGEL
ZPRACOVALA ALICE DVORSKÁ
(MĚSÍČNÍK EXISTENCE, ČÍSLO 4, LEDEN 1999)

Zahraniční investoři, nezaměstnanost a sociální politika

Současný globální kapitalismus je velice nestabilní systém. Prochází sice obdobím růstu, ale na druhé straně celou řadou krizí. Ani takzvaní investoři ze zahraničí nás z toho nevytrhnou. Dokonce způsobují pravý opak. Jen si vzpomeňme na zrušení výrobního závodu americké firmy Electronics v Brně, který oznámil ukončení výroby dne 11. července 2002. Naši vládní činitelé by si konečně měli uvědomit, že světová poptávka se mění prakticky ze dne na den a jednoho rána prostě nebude pro koho vyrábět. Navíc nadnárodní korporace, založené na velkovýrobě, nejsou schopny se okamžitě přetransformovat. Ostatně to ani nechťejí. Jejich skutečným cílem je dosažení maximálního zisku při zachování co nejnižších mezd dělníků, a naopak na trhu dosáhnout maximální ceny výrobku a daně z prodeje odvést v daňových rájích. Je zde ovšem celá řada dalších problémů.

Soukromí vlastníci, ale hlavně nadnárodní koncerny chtějí, aby zaměstnanci byli v práci tak dlouho, jak oni potřebují. Ovšem tyto přesčasy a rostoucí intenzita práce například okrádá rodiče o čas s dětmi a rozbíjí manželství. Způsobují vyčerpání, stres a další zdravotní problémy. Skutečnost je opravdu taková, že osmihodinová pracovní doba se v České republice stala hlubokou minulostí. Například v některých hypermarketech jsou zaměstnanci nuceni pracovat až 14 hodin denně. Hypermarkety také nejvíce vyhledávají pracovníky na nízko kvalifikovanou práci, např. doplňování zboží. Kromě toho velká část nadnárodních řetězců zakazuje odborové sdružování. Jedná se o tyto super- a hypermarkety: IKEA, Billa, Penny Market a Plus Discont. Navíc je běžnou praxí všech zahraničních marketů neplacení práce přesčas, neproplacení příplatků za práci o víkendech a uzavírání pracovních poměrů na dobu určitou, nebo se jedná o dohodu o provedení práce, kdy zaměstnavatel nezaplatí ani zdravotní pojištění zaměstnance.

Ostatně současná ČSSD stále víc přijímá za svůj tržní liberalismus a tím se úplně přestala lišit od tzv. pravicových stran.

ZDENĚK ANDRŠT

EU-thanasie národních států

Národní strana odstartovala NE-EU kampaň

Rozhovor s Mgr. Petrou Edelmannovou, kandidátkou na předsedu NS

♦ **Úvodem bych Vás rád požádal o představení nejen Vaše, ale i Národní strany, kterou reprezentujete.**

Národní strana byla konstituována v polovině devatenáctého století, její ideové základy spadají do roku 1848. Prvními vůdci Národní strany byli František Palacký a František L. Rieger. Ke konci devatenáctého století se Národní strana rozplynula v nových politických subjektech. Posledním pokusem orientovat se v hektické době prvních let dvacátého století pak byla prakticky marná snaha koncentrovat měšťanské strany.

Až po téměř sto letech, 28. října 2002, se Národní strana obrodila. Ani tato cesta k novému politickému životu nebyla jednoduchá. Letité snahy o registraci skončily v odvolacím řízení u Nejvyššího soudu. Tento spor s Ministerstvem vnitra jsme nakonec vyhráli a v památný den, 28. 10., jsme obdrželi registraci.

Dnes se jedná o menší, ale stále rostoucí aktivní organizaci, která má jasné politické cíle a jejíž místo v politickém spektru se den ode dne upevňuje a profiluje.

Vedle Pavla Sedláčka, dalo by se říci duchovního otce strany, se koncentruje ideové a organizační jádro, jehož jsem součástí, čehož, ráda podotýkám, si velmi vážím. I přesto, že mám civilní zaměstnání, pracuji jako bankovní analytička a současně dokončuji doktorandská studia na katedře politologie VŠE, snažím se dát straně maximum. Moje vnitrostranická specializace je zahraniční politika, ekonomické vztahy a Evropská unie.

♦ **Můžete nám o Národní straně, o jejím zaměření a směřování říci něco bližšího?**

Budu-li citovat politology, je Národní strana reprezentantkou českého obranného, integrálního nacionalismu – jak upřesňujeme – národovectví a na pravé straně politického spektra symbolizuje konzervativní tradicionalismus.

Plně se hlásíme k prvním vůdcům Národní strany a především k odkazu „otce národa“ – Františka Palackého. Blízké jsou nám samozřejmě i další osoby českého obrození. Přednost před personalizací však dáváme ideologii a prezentaci kompaktního politického programu, který nemůže být, s ohledem na odlišný časoprostor, plnohodnotně poplatný oně krásné době utváření a zrodu české státnosti.

Národní strana se profiluje jako

moderní politická strana s parlamentními ambicemi, stojící na principech národního státu Čechů, Moravanů a Slezanů a hájící české národní zájmy.

♦ **Národní strana je relativně novým politickým subjektem a již o sobě dala zřetelně slyšet demonstrací proti NATO během summitu NATO v Praze a v nedávné době se opět zviditelnila organizací Mezinárodní eurokritického kongresu. Můžete naše čtenáře seznámit s dalšími aktivitami, které chystáte?**

Jsme sice stranou malou, vzhledem k nekompromisní profilaci a nedávné době založení, ale přesto se snažíme být stranou velkou, co se týče aktivit. A sem bych mohla zařadit například interaktivní internetové stránky, které jako jediný pravicový politický subjekt denně aktualizujeme, založení ediční řady Národní politika (zde právě vyšla první kniha Nic Než Národ o integraci politických stran a hnutí před parlamentními volbami v roce 2002) nebo například projekt NE-EU. Ten se stal na příštích několik měsíců hlavní náplní naší činnosti.

Do tohoto projektu je zahrnuto mnoho aktivit, kterými se budeme snažit oslovovat co možná nejširší věkové a sociální kategorie. Z hlediska věku startuje projekt již od studentů, a to speciálními přednáškami, lépe řečeno, bezbariérovými diskusemi, pokračuje přes plakátovací a letákové akce nepřímé i adresné, výrobu propagačních předmětů (nyní nabízíme trička a samolepky), až třeba po veřejné mítinky, rockový koncert či denní publikace článků, rozborů a komentářů na témata spojená s evropskou integrací. Projekt není uzavřenou aktivitou a je možné, že přijdeme i s dalšími iniciativami.

Nejbližší velkou akcí projektu NE-EU je veřejná manifestace „S občany o EU“, která se uskuteční dne 17. dubna 2003, od 17.00 hod., v horní části Václavského náměstí. Mimo několika projevů a zdravic zde bude probíhat i prodej propagačních

předmětů se symbolikou NE-EU. Akce je otevřená i pro ostatní protiunionistické organizace, které zde mohou, po dohodě s organizátorem, vystoupit.

♦ **To vše jsou finančně náročné akce. Žádali jste Ministerstvo zahraničních věcí o dotaci na eurokritickou kampaň. Předpokládáte úspěšné vyřízení této žádosti? Z čeho jinak kampaň financujete?**

Ano, máte pravdu. Jedná se o fi-

druhé jsme se zúčastnili výběrového řízení MZV, kterým měly být vybrány vhodné projekty k financování. První žádost byla obratem zamítnuta právě s odkazem na možnou účast ve výběrovém řízení. Pro toto řízení jsme vytvořili „projektový tým“, složený z politologa, sociologa, reklamních analytiků a našich odborníků na problematiku EU, který sestavil náročný, ale kompaktní mediální projekt. Projekt prošel důslednou vizualizací našimi zahraničními partnery a byl konzultován i s některými poslanci Evropského parlamentu. Výsledky výběrového řízení zatím neznám.

♦ **Plánujete spolupráci na těchto akcích i s jinými stranami, hnutími či občanskými sdruženími?**

Národní strana nabízí od prvopočátku možnost všem ostatním subjektům, které cítí organizační či jiné zábrany ve vedení vlastní kampaně, spolupodílet se na našich akcích. Nejedná se o spolupráci organizační, k tomu máme kvalitní produkční skupinu, která své schopnosti již prokázala, ale nabízíme prakticky ničím neomezenou účast personální, zahrnující prezentaci subjektu, projevy či jiné formy. Na minulých akcích jsme například spolupracovali s nezávislou skupinou Věrní zůstaneme či s hnutím Euroobjektiv.

♦ **Spolupracujete na NE-EU kampani i se zahraničními subjekty?**

Spolupráce se zahraničními partnerskými politickými stranami a hnutími se nám velmi osvědčila a plně ji využíváme. Účastníme se zahraničních kongresů a seminářů a naopak zveme naše evropské protiunionistické aktivisty k nám. Jedná se především o výměnu názorů a tolik ceněných informací a kontaktů. Některé naše akce prezentujeme v zahraničních médiích.

Cílou spolupráci máme s několika poslanci Evropského parlamentu a mnohé instituce EU využíváme pro denní nezkrácený zdroj informací.

Popravdě řečeno, účast na za-

hraničních setkáních, kde máte možnost poznat kolegy z celé Evropy, jak tomu bylo například naposledy v Stockholmu na kongresu Anti-Maastrichtské aliance, mě osobně dává i další sílu, další náboj pro naši každodenní práci.

♦ **Shrňte prosím do několika vět základní důvody, proč odmítáte vstup České republiky do Evropské unie?**

Je těžké vtěsnat tolik argumentů proti vstupu do EU do několika vět. Pokusím se spíše identifikovat dvě roviny, ve kterých se naše protiintegrační rétorika pohybuje. Tou první, médií i občany permanentně diskutovanou, je otázka ekonomicko-hospodářská. Vše, co se lidově řečeno „točí“ okolo diskusí o vstupu do EU, o pozitivních především, je z ekonomické a hospodářské oblasti. Zde každý, kdo se jen trochu ve světě čísel a analýz dokáže orientovat, najde neuvěřitelné množství rozporů mezi vládní argumentací a realitou. Integrace má svá pozitiva, nutno podotknout, jsou ale natolik marginální, že negativní stránky věci tyto absolutně převáží. A ke všemu většina z těch mála pozitiv je v každodenním životě uchopitelná nejdříve v horizontu příštích třiceti let.

Druhá rovina, ve které odmítáme vstup do EU, je rovina politickou, otázkou narušení či úplné destrukce státní svrchovanosti právní i faktické a samozřejmě národní suverenity. Pro mne osobně je toto nebezpečí mnohem vážnější, než se běžnému občanovi může zdát, a to především proto, že pro mnohé je špatně pochopitelné, vysvětlitelné a uchopitelné. A proto se stává nebezpečím málo diskutovaným, opomíjeným. V tom je jeho zálučnost. Svěázkonost České republiky, její nezávislost na mezinárodních a nadnárodních institucích či jiných státech je principiální otázkou naší existence. Existence České republiky a českého národa.

♦ **A poslední otázka: Jak vidíte vaše šance v příštích parlamentních volbách?**

Podle analýzy volebních výsledků z roku 2002, kterou jsme si nechali zpracovat, má silná moderní pronárodní strana, hájící čestně a vytrvale národní zájmy, volební potenciál mezi 7–9 %. V případě propojení všech kandidujících pravicových stran tak, aby nestály proti sobě, by se tento potenciál ještě výrazně znásobil. Naši práci směřujeme k volebnímu úspěchu.

Mezinárodní eurokritický kongres

Doc. Minář přednáší svůj projev

Ředitel kongresu P. Sedláček při úvodním projevu

Dne 8. února 2003 se v malostranském Michnově paláci uskutečnila ojedinělá akce. Národní strana zde uspořádala otevřený Mezinárodní eurokritický kongres. Toto setkání napříč politickým spektrem umožnilo vytvořit průsečík euroskeptických a eurokritických názorů, které v České republice znějí stále častěji a hlasitěji. Kongres byl zaměřen na téma spojená s referendy o přistoupení, o jejich demokratičnosti a v neposlední řadě na možnost spolupráce v protiunionistických kampaních.

Poprvé se na takto reprezentativním fóru setkali aktivisté různých politických stran, hnutí či občanských iniciativ a sdružení, ale také vysokoškolští pedagogové, studenti, publicisté a v neposlední řadě občané, kteří o integrační problematiku projevují zájem. Vzácnými hosty kongresu se pak stali hosté z Polska, Lotyšska, Anglie a Francie. Bohužel, někteří se nepřihlásili o slovo a tak se jejich přítomnost projevila až ze závěrečného loučení.

Je velmi zajímavé pozorovat nulový zájem českých parlamentních stran, kde se mnozí pasují na odborníky na Evropskou unii, o setkání s opozičním názorem, se zájmem přítomných zástupců velvyslanectví Portugalska, Norska, Rumunska a Francie. Na kongres byli osobní pozvánkou pozváni všichni poslanci a senátoři, představitelé Evropské komise, Evropské delegace v ČR a mnozí další, včetně

JUDr. Pavla Teličky. Nezajímavá není ani ta skutečnost, že byli pozváni zástupci všech regionálních informačních center EU. Jejich nepřítomnost jasně prokazuje jejich nezáměr o podávání objektivních informací, ale i jejich nezáměr o rozšíření vlastních vědomostí o Evropské unii a integračních procesech.

Celodenní setkání umožnilo držet hlavní projevy několika řečníkům, mezi nimiž byli například Ing. Plichta z Věrní zůstaneme, doc. Minář ze Slovanského výboru či Mgr. Hanák z Euroskeptiku. Po pauze na oběd, která byla dvouhodinová, za účelem umožnit bilaterální jednání účastníků či setkání zástupců médií s organizátory a hosty, proběhla otevřená diskuse. I zde bylo možné slyšet mnohé zajímavé názory, ale také rozpoznat ideovou a ideologickou šíři diskutujících: od křesťanských sociálů, přes národní demokraty po konzervativce či integrální nacionalisty.

Účastníci kongresu závěrem přijali Memorandum vládě České republiky, které bylo zasláno nejen našim ústavním orgánům, ale též v anglickém jazyce na více než tisíc adres po celé Evropě.

Příjemným mediálním výstupem z kongresu, velmi objektivním a profesionálně připraveným, byl večerní záznam v Událostech na ČT1, na který navazovala samostatná reportáž opět na ČT1 - Evropské události.

Mgr. Edelmannová a Ing. Plichta diskutují s anglickým hostem panem Sudwellem

Hosté kongresu v tričkách NE-EU

DUCHOVNOST

Vánoce a Nový rok jsou svátky, kdy se zamýšlíme nad smyslem života a kdy zjišťujeme, že myšlení, představy a city moderního světa se stále více vzdalují Všemocnému Bohu, svému Stvořiteli. Lidé se dnes zabývají především záležitostmi a bytostmi konkrétními a jsou motivováni hmotnými bůžky, jako penězi, pohlavním pudem, společenským postavením, hospodářskou a politickou mocí a jinými pozemskými zájmy. Všemocný Bůh, Stvořitel nebe a země, je novověkým lidstvem na cestě k zapomenutí už od časů fyzika Pierra Laplace, který předložil francouzskému císaři Napoleonu Bonapartovi své *Pojednání o nebeské mechanice* a jenž vysvětlil původ sluneční soustavy nikoli jako produkt božího záměru, jak to činil Isaac Newton, ale jako výsledek čistě přírodních zákonů.

Vpravdě od doby osvícenství celá západní filozofie vědy se odvrátila od tradičního zaměření na Všemocného Boha a klasického pojetí vesmíru jako Jeho velkorysého plánu. Filozofové začali vytvářet nové teorie o vzniku světa bez Tvůrce a úporně mezi sebou soutěžit. Jaký to duševní a duchovní převrat se vyvinul jen v 19. století, kdy převládli svěští filozofové a vědci, jako Hume, Kant, Darwin, Chambers, Owen, Gray a jiní!

Ve 20. století jsme byli pak svědky toho, jak všeobecný cynický materialismus vyvrcholil ve strašných světových válkách a genocidních totalitách nacismu a komunismu. Nyní, na počátku 21. století, se zdá, že vzrůstající pohanství natrvalo zavládlo západním světem. Podle posledních statistik i v historických českých zemích s jejich tisíciletým křesťanským dědictvím od Ludmily a Václava až po Masaryka, Horákovou a mučedníky z dob totalitý jen 27 procent obyvatelstva věří v Boha...

Mezitím však – jakoby nepozorovaně – kosmologie, fyzika a biologie začaly vykazovat pozoruhodný posun v názorech vědy. Důkazy z kosmologie začaly podporovat myšlenku konečnosti vesmíru; důkazy z fyziky a biologie otevíraly znovu otázku vesmírného plánu; Einsteinova teorie relativity navrhla trvání vesmíru jako dočasné; Friedmann ukázal, že někdy v minulosti vzdálenost sousedních hvězdných soustav se rovnala nule; Boyle, Penzias a Wilson vyvinuli myšlenku, že hustota vesmíru je napořád stejná a vystavena záření z počáteční vysoké vesmírné teploty; a Gamov z toho všeho předpověděl, že vznik toho počátečního nesmírného horoka byl důsledkem velkého výbuchu (*Big Bang*). A tak dále.

Jinými slovy: výsledné poznání vědy o všeobecné relativitě ve vesmíru zahrnuje v sobě poznatek absolutního začátku všeho – začátku, před kterým nemohl existovat ani čas, ani prostor. A všeobecná relativita a velký počáteční výbuch dohromady daly vědecký popis toho, co křesťanství bohoslavo již dlouho tvrdí v termínech své doktríny jako *creatio ex nihilo* (stvoření z ničeho). Svědectví přírody (nebo vědy) ve skutečnosti podporují základní články křesťanské víry.

Pravda, vědecké důkazy nepotvrzují existenci Boha, praví Stephen C. Meyer ve své esaji „Návrat hypotézy Boha“ (*Journal of Interdisciplinary Studies*), ale pravdou také je, že přírodní vědy (kosmologie, fyzika, biochemie a molekulár-

ní biologie) „epistemologicky podporují existenci Boha tak, jak je prohlášena teistickým a křesťanským názorem o světě“.

Při zjevném bloudění lidských rozumů a srdcí naše duchovnost záleží tedy, koneckonců, na nás samotných. Záleží na naší nejniternější pravdě, kterou jsme

v kritických okamžicích svého života poznali. Záleží na naší vlastní nejhlubší víře, která nám dala sílu důstojně přežít vezdejší slzavé údolí. Záleží na našich jakoby věčnosti se dotýkajících pocitech, které nás o každých Vánocích postihují.

Ano, naše duchovnost záleží na vánočním pohledu na zrozené Jezulátko a Jeho slib naší věčnosti...

PROF. DR. ING. LIBOR BROM

My, exulanti, máme za sebou opravdu pozoruhodný život: peklo za nacismu a komunismu a pak jakoby znovuzrození ve svobodném světě. Když dnes pohlízneme zpět na minulost, pak nám často přicházejí na mysl nezvyklé okamžiky, které upevnilly naši víru v Boha, naději na věčnost a lásku k životu. Jako například tento:

Psal se asi rok čtyřiačtyřicátý. Světová válka běsnila na všech frontách, jako by neměla mít žádného konce. Pravda, spojení na západě se už vydali v Africe a Itálii, Rusové na východě se už pomalu tlačili zpět k polským hranicím, ale bůhví, jak to vše dopadne, říkali jsme si. Optimistů mezi námi, kteří jsme přežívali běsnění gestapa a jejich přísluhovačů, bylo málo.

Když nás náš domovník udal gestapu, že posloucháme londýnský rozhlas, seděli jsme zase celá rodina ve vyšetřovací vazbě. Naše vyhlídky byly mizerné. Jeden strýc, dělník ve Vítkovických železárnách, už zahynul v koncentráku Auschwitz, druhý byl už deportován kamsi na nucené práce v Německu a děda si též proseděl svůj čas v base. Židé byli už dávno z našeho města „odsunuti“ a odsunů, Čechů, a jiných „méněcenných ras“ byl světovou válkou jen odložen.

Otec vždy tvrdil, že mám štěstí. I tentokrát jsem byl z naší rodiny první, kdo byl gestapem propuštěn na svobodu. Snad ten vyslyšající gestapák mě bral vážně, když jsem se ho při výsledku ptal, co to vlastně ten BBC je, a pak tvrdil, že žádný anglický rozhlas neposlouchám, neboť anglicky neumím a ve škole jsem angličtinu nebral. Možná že však toho vyslyšajícího gestapáka podpatila matka mého kamaráda, která pracovala na jatkách, kam gestapáci chodili na oběd. Možná že gestapo mělo zájem dostat jen mé rodiče. Nikdy to nebudu vědět. Každopádně mě ten gestapák nechal jít domů.

A tak jedu z města vlakem zpět domů do hora a s každou zastávkou jsem smutnější. Když se pak z vesnického nádraží mátožím horskou cestou do kopce k našemu domu, můj smutek přechází v beznaděj. Napravo mímám domek, jehož majitelé už dávno není. Ani se neví, zda skončili v koncentráku, nebo uprchli. Nalevo je zase dům jednoho architekta, kterého nikdo už dlouho neviděl. Asi není naživu. Po léta prý skrýval nějakou Židovku. Cesta jde příkrěji nahoru, musím se pozastavit a odpočinout si. Kam vlastně jdu, ptám se sám sebe. Doma nikoho není, jen ten zrádný domovník. Bůhví, zda se rodiče vůbec vrátí.

Klopýtám pomalu k cili. Už jsou vidět obrysy naší vily. Před domkem sousedů, který před válkou patřil Židům a nyní je okupován nějakými říšskými Němci, se pozastavuji na prázdné lučině. Jsem přišerně znaven a nemám ani chuti jít dále. Mimoděk obrácím svůj pohled zpátky.

Jaká to velkorysá, tichá krása se otevírá přede mnou! Nalevo se tyčí Lysá hora, nejvyšší vrch Beskyd, napravo vládně Smrk, druhá nejvyšší hora, a uprostřed mezi nimi – jakoby na dotek blízko – je kopeček a na něm malinký bílý kostelík s věžičkou jako prstem ukazující k nebi. Můj Bože, tane mi na mysl, jakou to nádhernou přírodu jsi stvořil, jaké to mohutné ticho jsi zde zachoval a jaký to Tvůj mír panuje zde nad horami, lesy a loukami!

Myšlenky se mně pak jen hrnou a slova bezděčně plynou.

Všemocný Bože, jsi-li opravdu nějaký, jak na tak krásné zemi Tebou stvořené můžes dovolit tu strašnou světovou válku, hladovění, týrání a zabíjení? Všemocný Bože, existuješ-li opravdu, proč se neukážeš, nesestoupíš z nebes a nerozkážeš všem těm ostatním pozemským mocipánům, Hitlerovi, Mussolinimu, Todžovi a druhým zločincům,

pokořit se Tvé vůli a okamžitě zastavit ty hrůzné lidské jatky?

Anebo, Všemocný Bože, proč se neukážeš alespoň mně, té malinké nicotě na zemi, abych aspoň já pocítil Tvé panství nad tímto světem a měl sílu přežít všechny krutosti ve víře, naději a lásce.

Pozvedám své zaslzené oči a náhle vidím něco velkého a temného padat z nebe. Dříve než si mohu uvědomit, zda opravdu něco vidím, tak to někdo už zapadlo do lesíka za kostelíkem na protějším svahu...

Jsem zaražen. Viděl jsem opravdu něco? Nebe je naprosto čisté. Nic přece nemohlo z něho spadnout, říkám si. Či se nalézám v nějakých mráčkách a nemám kontrolu nad svými smysly? Zvedám se z kolenu a rozhoduji se učinit nejbližší věc v životě – jít do toho vzdáleného lesíka na protějším svahu a hledat to něco, co spadlo z nebe. Za Smrkem začínám slyšet rachot blížící se bouře a já mám na sobě poslední dobrý oblek a ten může být v lžáku zničen. Nicméně nejdu k domovu, který je už jen pár kroků ode mne, a vypravuji se jako blázen přes údolí na druhý svah do toho lesíka podívat se, co tam spadlo z nebe.

Scházím dolů k potoku a pak se skráním s posledními silami nahoru k lesíku. Už jsem tady. Procházím lesík křížem krážem a někdy dokonce hlasitě volám do houští po něčem, co tam spadlo.

Nenašel jsem ovšem nic. Trmácím se tedy zpátky domů. Obloha je stále čistá, ale hluk bouře se přibližil. Snad bych měl někde sečkat, až se přezene...

V dálí, na pokraji jiného lesíka vidím stát skupinu sedláků, kteří zřejmě hledají úkryt pod vysokými stromy. Přecházím louku a připojuji se k nim. K mému podivu si sedláci mého příchodu nevšimají, ba ani nepozvedávají hlavy. Stojí nepohnutě a mlčí. Uvědomuji si, že stojím vlastně v kruhu a dívají se upřeně na něco, co leží mezi nimi.

Snažím se vystoupit na špičky, abych to „něco“ viděl.

Má to všechny barvy, především červenou. Pak si uvědomuji, že ta červeně je vlastně krev a že to „něco“ je vlastně poničené lidské tělo. Jeden ze sedláků pomalu převrací to tělo, abychom konečně viděli tvář.

Stojíme v hrobovém tichu.

Snad to, co v tom pokrouceném těle teď vidím, je tvář – ale je k nepoznání, vypadá exoticky jakoby čínská či japonská...

Teď si navíc uvědomuji, že to tělo je oděno v nějaké uniformě. Takovou jsem však nikdy neviděl.

„Kdo to je?“ někdo se ptá do ticha. A někdo odpovídá jménem, které v tom okamžiku zní jako svaté:

„Američan.“ Jsem rozrušen. Setkávám se s prvním Američanem svého života.

Bouře zní přímo nad našimi hlavami. Pohlížím nahoru. Vysoko ve stromové vidím kusy něčeho, snad neotevřeného padáku. A nad stromy, daleko v bezdné modři nebe, náhle nelyším, ale vidím tu „bouři“ – drobné záblesky letadel poprvé letících přes naši zem na sever, asi do Horního Slezska, aby tam bombardovala německé průmyslové komplexy.

Vracím se domů povznesen. Hitler, Mussolini. Todžo a ostatní, velcí i malí lumpové světa, jsou předem ztraceni. Jejich krutostem bude konec. Nemají šanci. Budou na hlavu poraženi.

Ať se děje, co se děje, svět je pod kontrolou Všemocného Boha.

PROF. DR. ING. LIBOR BROM

Posel

krážem a někdy dokonce hlasitě volám do houští po něčem, co tam spadlo.

Nenašel jsem ovšem nic. Trmácím se tedy zpátky domů. Obloha je stále čistá, ale hluk bouře se přibližil. Snad bych měl někde sečkat, až se přezene...

V dálí, na pokraji jiného lesíka vidím stát skupinu sedláků, kteří zřejmě hledají úkryt pod vysokými stromy. Přecházím louku a připojuji se k nim. K mému podivu si sedláci mého příchodu nevšimají, ba ani nepozvedávají hlavy. Stojí nepohnutě a mlčí. Uvědomuji si, že stojím vlastně v kruhu a dívají se upřeně na něco, co leží mezi nimi.

Snažím se vystoupit na špičky, abych to „něco“ viděl.

Má to všechny barvy, především červenou. Pak si uvědomuji, že ta červeně je vlastně krev a že to „něco“ je vlastně poničené lidské tělo. Jeden ze sedláků pomalu převrací to tělo, abychom konečně viděli tvář.

Stojíme v hrobovém tichu.

Snad to, co v tom pokrouceném těle teď vidím, je tvář – ale je k nepoznání, vypadá exoticky jakoby čínská či japonská...

Teď si navíc uvědomuji, že to tělo je oděno v nějaké uniformě. Takovou jsem však nikdy neviděl.

„Kdo to je?“ někdo se ptá do ticha. A někdo odpovídá jménem, které v tom okamžiku zní jako svaté:

„Američan.“ Jsem rozrušen. Setkávám se s prvním Američanem svého života.

Bouře zní přímo nad našimi hlavami. Pohlížím nahoru. Vysoko ve stromové vidím kusy něčeho, snad neotevřeného padáku. A nad stromy, daleko v bezdné modři nebe, náhle nelyším, ale vidím tu „bouři“ – drobné záblesky letadel poprvé letících přes naši zem na sever, asi do Horního Slezska, aby tam bombardovala německé průmyslové komplexy.

Vracím se domů povznesen. Hitler, Mussolini. Todžo a ostatní, velcí i malí lumpové světa, jsou předem ztraceni. Jejich krutostem bude konec. Nemají šanci. Budou na hlavu poraženi.

Ať se děje, co se děje, svět je pod kontrolou Všemocného Boha.

PROF. DR. ING. LIBOR BROM

Sloup aneb Jsme nekulturní?

Ve 4. čísle loňského ročníku SN v článku „Smažme stopu nekulturnosti“ Euring. Dr. Kobliha volá po urychleném obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, o což se už léta snaží tak pojmenovaná společnost.

Hlavní překážkou je nedostatek finančních prostředků, protože ze sloupu se zachovalo jen několik málo fragmentů a musel by být prakticky nově vytvořen, snad za pomoci počítačové techniky z chudé fotodokumentace.

Jde o pozdně renesanční sloup s raně barokní plastikou, vztyčený, jak známo, v roce 1650 z rozhodnutí císaře Ferdinanda III. na paměť vítězství katolické strany v třicetileté válce. Vestfálským mírem byly mimo jiné české země plně vydány panovníkovi vůli při uskutečňování protireformačních opatření. Sám císař určil zde jako vzor sloup vídeňský, ale lze říci, že výzdobou pověřený mladý, asi třicetiletý sochař Jan Jiří Bendl vytvořil dílo živější než jeho vzor. Byl to nepochybně čin kulturní, avšak jeho pohutky byly mocensko-náboženské. Císař, jako „nejvyšší patron a ochránce pravé víry“, si uvědomoval, že jen soudy, popravy, konfiskace majetků, degradace a vypovídání ze země pro plnou rekatolizaci nestačí. Povolené bylo třeba získat, podepřít církev a především prezentovat majestát i v Praze. Stejně se činilo i panstvo, většinou už cizí, jakož i klérus a jezuité. Ti všichni měli Panně Marii zač děkovat. Prostý lid tak činil ať už z upřímné zbožnosti, ze zvyku nebo z donucení, protože mu nic jiného nezbyvalo. Platilo: Cuius regio, eius religio. Zapojilo se i umění: baroko bylo nejen nádherné, ale i užitečné.

Pravdu má Ing. Dr. Kobliha v tom, že stržení sloupu, vnímaného jako jeden ze symbolů habsburské moci, bylo činem nekulturním. Boření chrámů a pomníků je od pradávna zavedeno ve všech společnostech. Není ovšem pravda, že za třicetileté války české země penila jen „tolik oslavovaná reformace ... ne nepodobná dnešní privatizaci“. Drancovali jak Švédové, tak císařští. Cenná díla v Praze nashromáždil Rudolf II. všelijakými cestami a dnes už je většinou turistů jedno, zhlédnou-li něco z těch pokladů v Uppsale, v Drottingholmu nebo v Praze. Mohly by se i vrátit, ale komu vlastně? Ing. Dr. Kobliha si může myslet, že kultura je „odlesk Boha Stvořitele v člověku“. Naopak já mám za to, že jakákoli představa božství je jen jedním z plodů lidské kultury. Snad ne posledním.

Čeho je na zlovolném činu z roku 1918 nejvíc litovat, je zničení jednoho z děl nadaného umělce, i když nese ještě znaky váhavé nevytříbenosti. Za skutečně kulturní čin bych považoval zachránit z něho, co se dá. Ovšem tak, aby se akt zachrany nestal opět a znovu předmětem politicko-náboženské propagandy, jakési

Šaškárna až do konce

Dvě kola prezidentské volby jasně ukázala, že z volby prezidenta se pomalu stává seriál na pokračování ne nepodobný telenovele mexické či argentinské provenience, kdy do zahřívacích kol nastupují jen pokusní králíci a kamikadze všeho druhu, byť o své roli mnohdy ani nemají tušení a berou ji až smrtelně vážně (exministr spravedlnosti JUDr. Bureš).

Zpravodácké relace se podobají hlášení o stavu kandidátů na českých tocích, jako kandidátů se objevují a vynořují s takovou frekvencí, že za chvíli si všichni, kdo chtějí na české politické scéně něco znamenat, budou si muset této momentálně pochybné pocty dopřát ke klidu svého svědomí a svého nabubřelého ega.

Jedinou stálíci v této hře je Václav Klaus, který ostatní kandidáty převyšuje minimálně svou kultivovaností, důstojností vystupování i svým nezpochybní-

„nové rekatolizace“. Ve jménu pravdy, „nepřihýbané podle potřeb něčího kur-su“, pro kterou pan Ing. Dr. Kobliha tak horuje, navrhol bych uskutečnit pokus o maximálně možné dotvoření zbytků Bendlovy plastiky a instalování její kopie ve veřejném prostoru náměstí. Mělo by to i dvě vedlejší výhody: menší náklady a možnost lepšího sládní s hmotou Husova pomníku, než poskytovat vysoký sloup, jenž v tom sousedství existoval tři roky. Mimochodem: motiv čtyř rohových plastik (viz foto jediné zachovalé), totiž zápas andělů s ďábly (dobra se zem), je a bude aktuální i v jedenadvacátém století. Nebo vždy...?

Takových zbytečně zničených památek je mnoho. Nebudeme-li chodit daleko, je to např. na Staroměstském náměstí mramorová renesanční Krocínova kašna, necitelně zničená r. 1861, nebo snad vůbec nejstarší zvon v Čechách z r. 1313, který vzal za své cizím přičiněním při požáru radnice r. 1945. Úplný celosvětový seznam nemá ovšem ani UNESCO. Na svědomí to mají jak nevěřící, tak vyznavači nejrůznějších bohů a kultů. Ne vždy to lze jednoduše připsat na vrub nekulturnosti toho či onoho národa, který je složen z určitého množství jednotlivců víceméně kultivovaných či nekultivovaných. Generalizující srovnání je velice ošidné.

Snad lze generelně konstatovat alespoň to, že patříme něčím již dávno civilizované národy středoevropské, i když se občas někdo snažil nás zadupat nebo vystrčit za dveře.

ING. ARCH. JOŽA KRÁL

J. J. Bendl: Levá přední skupina býv. Mariánského sloupu v Praze
Reprofoto: autor

telným přehledem a vzděláním. Naopak jej mravně v očích veřejnosti musí diskvalifikovat jeho podíl na ekonomické reformě a zejména pak jejich stinných stránkách naší sedé ekonomiky s neviditelnou rukou patřící zlodějům a tunelářům pod ochranou ODS.

Absurdní divadlo, na které si náš bývalý hradní pán tak potrpěl coby dramatik, připomínalo také loučení s Václavem Havlem v režii jeho ženy Dášy, která si pozvala své kamarády z hereckého a uměleckého prostředí, aby se hráli frašku zavánějící až parodií. Normalizační herci a signatáři Anticharty „vtipně“ předčítali citáty z dobového Rudého práva, přehrávali úryvky z Havlových her a předháněli se v projevech úcty odcházejícímu. Čtěl by se říci, že spíše monarchovi než prezidentovi. Doufjeme, že alespoň ten příští prezident bude mužem vzešlým z vůle lidu a člověkem hájícím české národní zájmy, když ten odcházející byl spíše prototypem kolaboranta!

7. 2. 2002

JAN KOPAL

Vraťme se k Betlému

Kdyby nebylo loučení, nebylo by vítání! Poněvadž jsem v životě často cestoval za prací, bylo u nás v rodině také dost loučení, a tedy i slziček. A kdo má rád slzy!?! Ale po odloučení bývaly veselé návraty a radost. Dcerka mi vždy běžela vstříc: s nedočkavou, čtverácky vyslovanou otázkou „Co si mi přivez?“ Tedy bylo i radostné vítání. Proto jsem vymyslel pro loučení tu ulehčující větinu: „**Kdyby nebylo loučení, nebylo by vítání!**“ A hned se svízelné odjždění převedlo na spíše dychtivé očekávání návratu.

Zákruty v životě i celých lidských dějinách nejsou bez zajímavosti.

Od dob svatého Františka se pro Vánoce rodili a šířili po planetě panáčci připomínke betlémského narození Krista Ježíše. Miniatura skály s chlévem, silueta Betléma pod nočním nebem a vědoucí hvězdou kreslíla snivou scénu pro událost. Tak se nám vryla do podvědomí.

Ovšem jako lidé víme, že vše, i to nejkrásnější, se okouká a zevšeďní. Proto

v rodinách, kde dříve dědouškové i tatínkové vyřezávali a stavěli betlémy, začal hezký zvyk upadat. Kdosi vymyslel vánoční stromek. Ozdobičky trýpytíve i voňavé, svičičky a malé ohňostroje prskavek.

Nová podívaná měla svoji vzrušivost. „Jé, stromček, to je kráska!“, „Letos se nám poved!“ A děti se nemohly nabažít uchvacující podívané, a hned pod stromkem dárčky: „Co nám ten Ježíšek nadělil!?!“ Tajuplně balíčky a sladké vůně volně visícího cukroví, čokoládíček, svičiček i zeleného chvoji samozřejmě měly cosi do sebe. Byla to znamení hojnosti, pohody a vítání slavné doby Vánoc. Ovšem i doba nadbytku má své svízele. Dárčky z lásky a na připomínku co tři králové snesli k jesličkám robátka, se změnily v nákladné dárky a dary každého člena rodiny, aby se vyjádřil stupeň citu a lásky. Skromnost pozornosti se pomalu začala překrývat skovostí nadbytku a nadvýroby zbytečnosti. Z vymyšlení dárků se stalo otroctví. A hračky pro děti!?! Vozík, stavebnice, pár loutek, cinový nebo

gumový vojákčik či panenka byly nahrazeny záranky techniky a plastikových neformností, které děti i nás dospělé pomalu vystěhovávají. Dárky zaplňují skříně. Jen lahve dědečkům a tatínkům s něčím pro žaludek přes rok zmizí.

Vývoj a neúprosný čas běží. Z poezie Vánoc nás pokrok a nenasytný obchod nacpal do nakupovací horečky, a stromků v lesích ubývá. Prořezávat není pomalu co, a tak ceny za pár zelených větví dosahují závratných výšek.

Nebýt zbývajících kostelů, lidé by pomalu nevěděli, co „sezónní“ pohlednice znamenají. Je to signál k výprodejům či anglickému „SALE“? Proč vlastně ten shon a nakupování? Místo dřívějších tichých a svatých jeslíček se objevily v obchodních halách zámky s nesmyslnými jeleny a groteskními figurkami, kde si zaplatíme grošů, aby dítka uviděla ježibabu, kostlivce, Sněhurky či jiné záranky. Sedm trpaslíků přitrouble nahrazuje rozvázně tříkrálovské mudrce. Radujte se, veselte se a navštivte

Disneyland ve vašem lokálním nákupním středisku!

Tati, kdo to byl Ježíšek? Jé, zase Vánoce. Ty problémy, co mám komu dát za dárek? A strojít stromeček!?!

Opět ono nepřijemné píchání jehličí při strojení stromečku a zvláště při odstrojování. Suché špičáčky začnou opadávat a lux je jich hned plný. Zabodávají se do kobereců a do června je nemůžeš dovyluxovat.

Stromečky jsou v podstatě zbytečnost, co říkají? Je to pohanská májka v nevhodný čas, a k čemu? Všechno zastará a časem padá. Když si ale zavzpomínáme, o co v podstatě a v prvé řadě šlo, začínají nám v hlavě pomalé návraty.

Co to na počátku dnes enervujícího shonu bylo? To nemělo své společného s byznyssem a heslem či skoropříkazem nakupuj, nakupuj, nakupuj! Inu, bylo to narození dětátka v chudobném chlévě. Bez okázalosti. Zachycení okamžiku. Záblesk Lásky.

Moje choť, která právě přijela z výletu do Kutné Hory, vyprávěla, jak v tamním kostele došlo téměř k záranku. Bývalý komunist, pohlavár a postrach města, se prý pustil do vyřezávání betlému k jeslička-

mi, robátkem Ježíškem a vším tím, co k onomu původnímu obrazu okamžiku patřilo. Inu, čas od času se dějí záranky a my pochopíme!

Jak léta přibývají, a dcerka už dávno nestává s rozšířenými očima pod naším stromkem, sic provdána na ostrově Man, já vymyslím, jak se zbavit celkem vyvanulého a pichlavého konání okolo stromku. Ozdobu se ušubrají, rozbijí a nové stojí hrůzu peněz. Koláda jde na váhu a s mandarinkou dělá migrénu. K čemu to?

Návraty bývají veselé a slavné.

Což ten starý, papírový, za léta umouřený Kubištův betlémek, který se u stromku vždy skromně krčil jako mimo, nahradí solidnější připomínkou a udělá z ní opět centrum naší přáti? Vždyť od počátku nešlo o nic menšího než o událost Lásky, narození Krista. Vizualní připomínku rodinného bezpečí a poklidu svatvečera, tak jak ji v osvěcení přinesl svatý František.

Proč se nevrátit k sošnému betlému, zkratce události, která světu dala šanci...?

20. 11. 2002

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN

» JAK TO VIDÍ EXIL? » JAK TO VIDÍ EXIL? » JAK TO VIDÍ EXIL? » JAK TO VIDÍ EXIL? » JAK TO VIDÍ EXIL? »

Ve znamení Bushe Ve znamení Blaira

„Jdi tam, nevím kam, přines to, nevím co!“ Takový úkol dával potměšilý král, aby hloupého Honzu vyřadil ze hry.

Dne 20. prosince 2002 si pan **Hans Blix**, šéf inspektorů OSN pro odzbrojení Iráku, stěžoval u prezidenta Bushe (dle The Sunday Times, dále jen ST, z 22. prosince 2002), že nikde, kam byli dle instrukcí CIA (!) posláni, nenalezli žádné stopy po výrobě zbraní hromadného ničení či jejich nosičích. Podobnost s pohádkou je čistě náhodná. Hansovi nejde dosud o hlavu.

Když po třímiliardové (!) prezidentské kampani USA (dle The Times, dále jen TT, z 21. listopadu 2000) sedm soudců tehdy rozhodlo, kdo bude dalším prezidentem USA, nemyslel jsem, že Bush se tak rychle přiřadí na piedestal za proradnými lháři Nixonem a Clintonem. Jeho „yes-meni“ se předhánějí v absurdnostech a všichni dohromady hrají politiku *va banque*!

Petrolejové miliardy ztvířily v US volbách, ale teprve až s pádem Enronu (US-globalistického giganta přes energetiku a ropovody) nám začíná svět, o jak velikou hru lži a podvodů běží. A to že nepřestane, naopak. Jde skutečně o vládu nad naftou, krví světa, a tedy samozřejmě i vládu nad světem.

Žízeň po dalších zdrojích nafty a o držení ropovodů vzrůstá jak bobtnáním ekonomik, tak hýřením či přímo plytváním, jako se děje v luxuslimilových USA. V návaznosti na to roste touha ovládat země politicky a vojensky všude tam, kde zásoby nafty jsou a kudy ropovody běží, či jsou plánovány. Tak i tak USA mají z asi tisíce 196 zemí v UN (= OSN – *pozn. red.*) více než sto pod kontrolou, která se dá klasifikovat od stupně zvláštních vztahů, jako je přátelství USA a GB (= Velké Británie – *pozn. red.*), až ke stupni vazalství, jako je právě Afghánistán za vedení Hamida Karzaie, a vždy s US vojenskými základnami.

Předznamenání této veliké hry začalo už za Clintona, kdy musela padnout Jugoslávie, aby nepřekážela budoucím cestám nafty přes Evropu a z dalších důvodů. Zde také byla paní Albrightovou vyzkoušena technika, jak dostat do křížku křesťany a muslimy v malém.

Dalším předznamenáním cesty za světovládou bylo rozšíření „vlastenecké“ války v Čechně. Jinak pokus o kontrolu nad tamními ropovody z bývalých sovětských islámských republik. Plány z ročenky BG 2002 (British Gas) například ukazují trasy ropovodů a plynovodů z Kashaganské pánve v Kaspickém moři a jejich rozšíření o cesty z Karachaganaku v Kazachstánu směrem k Černému moři.

V Čechně ovšem nejde o teroristy. Tam jde o „vlastence“, kteří jen chtějí spolupracovat s globalistickými petrolejářskými firmami BP (British Petroleum), BG, Shell a jejich partnery, a prodávat své místo rublů za dolary. Poněvadž ale prezident Putin není žádný „durak“, tohle všechno zachytil a zastavil. Nemohl ale zastavit jiný rozehraný gambit, ke kterému si opatřila petrolejářská elita USA, vedená panem Bushem, „figuru“ ve sražení věží WTC.

Samozřejmě že nejde o Talibán ani o Usámu či al-Kajdu. Jde o dopravu nafty z a přes islámské republiky, dříve Turkmenské SSR, Uzbeké SSR, Tadžické SSR. Proto byl US bombardéry dobyt bosonohý Afghánistán a proto USA dosadily svého připraveného prezidenta Hamida Karzaie. Proto je držen a sáchu Pákistán.

Téma věží WTC, údajně sražených Usámou, se používá všestranně. Druhé největší zásoby nafty v oblasti má Irák. Poněvadž prý podporoval Usámu, musí být potrestán a dostat nějakého „Karzaie“, povolného k vytunelování irácké nafty pro Bushe a jeho „jes-tráby“. Když se „Karzai“ nepodaří, tak po dobytí Iráku bude vládnout rovnou čtyřhvězdičkový generál Tommy Franks (viz britský list The Guardian, dále jen TG, z 12. 10. 2002). Ejhle, americká demokracie!

Ovšem je zde jedna velmi nebezpečná hra, a sice spojení Washingtonu a Tel Avivem. Izrael od svého násilného vzniku za své padesátileté kolonizování Palestiny má tolik másla na hlavě a tolik nevinných mrtvých Arabů na svém kontě, že se musí právem každého islámce bát. Pro Izrael je likvidování síly islámu existenční nutností. Dle TG se Bush bezvýhradně postavil za politiku Šarona a pro odizolování palestinského prezidenta Arafata. The Sunday Times 19. května 2002 klepl problematiku na hlavickou, když použil jako titulěk prý Usámovu větu: „Tato válka je se Židy“ (This war is with the Jews).

A tak se v právě chystaném vojenském zásahu mají zabít dvě mouchy jednou ranou. **Ziskají se nové zásoby nafty a ochrání se pro nejbližší budoucnost Izrael.**

Nicméně americkými miliardářskými sionistickými patriarchy vypěstovaný Izrael začíná být pro USA velmi nepříjemným břemenem. Pro rozumné Američany celá hra už nelibě zavání, minimálně ekonomickým krchovem. Jiní si dělají naděje, že se investice do války vrátí prodejem gen. Franksem dobyté irácké nafty, ale není to příliš velká hra s ohněm? Kdekolí si také všimá, že pan Bush není génius. TT 18. dubna 2002 otiskly výběr jeho „uřeknutí“ pod názvem „To nejlepší z Bushe“ (The best of Bush), či TT si ho dobírali 13. září 2002 v článku „Válci proti světu a ještě má čas na básnění“.

V neděli 19. ledna 2003 večer na TV – BBC 1 nás udivil pan Donald Rumsfeld, „superjestřáb“ Bushovy vlády. Ne nějakým novým bubnováním do války či drasťákem, že nás irácký prezident Saddám Husajn může napadnout už zítra místo dřívějšího za týden, ale „mírovým návrhem“! Nejovětšimu padouchovi světa Saddámu Husajnovi, zlotřilci horšímu než Hitler a sebevražednému maniakovi (tituly dle prezidenta Bushe), se má prý nabídnout odpuštění „vdlečných zločinů“ a azyl někde ve třetí zemi i s rodinou. Prý předejít válce a že USA odzbrojí Irák ve vlastní režii.

Jak jsem napsal za vlády Clintona v článku „Konec s velkým K“, po jeho ponechání ve funkci prezidenta přes sex-skandál s dívkou Lewinskou se dnes v Americe může stát všechno. Za vlády G. W. Bushe zřejmě tuplem. Co ale skutečně vedlo k tak bezprecedentnímu nápadu pana státního sekretáře pro obranu USA D. Rumsfelda na změnu kurzu!?! Dovolím si k „nepochopitelnému“ nabídnout vysvětlení. Náčelníkem operace proti Iráku, totiž „vojenskému útoku“, tak jak byl už v říjnu 2002 odhlásován v americkém senátu i parlamentu, má být sám čtyřhvězdičkový generál **Tommy Franks**. Je to vietnamský veterán. Není tedy bez zkušenosti, že i všemocná US Army může dostat trpce na frak a že při tom US Air Force může být nadbytečná, ne-li škodlivá. Gen. Franks na rozdíl od gen. Schwarzkopfa, který prohrál předchozí válku v Arabském zálivu v roce 1991, umí číst mapy a ví, co je to rekognoskace terénu.

Franks byl navštívit svou vojska v Zálivu a umí se dřovat, oproti panu Bushovi, dalekohledem. Zde připomínám legraci (jak nám přinesla fotografie médií), kdy prezident Bush se snažil přehlížet svou vojska, ale neviděl nic, protože si zapomněl sejmut optiku. Tedy Franksovi zřejmě neuniklo, že ten zpropadený Saddám neuklidil (leč vraky se na poušti neuklízí!) po sobě ty čtyři stovky tanků, které mu na hranicích a na jediné silnici na Bagdád rozbombardoval gen. Schwarzkopf. Přes pohřebišť tanků a dalších asi osm set nákladáků a jiných vojenských vozidel nemohl postupovat dále. Poněvadž silnice na sever, jak jsme už řekli, je jen jedna a poušť okolo není sjízdná ani se řetězy. Horko navíc ukončilo první válku USA v Zálivu neslavně.

Po moři šrotu si gen. Franks namířil dalekohled přes moře vody směrem k al-Basra a viděl flairy, praporky hořících odpadů z rafinerií. Poslal svou letadélka bez pilota a ta mu dodala přesné fotografie celé oblasti poseté vrtacími věžemi a rafineriemi.

Všiml si toho, co já před lety v al-Khafji, totiž že převládající větry v oblasti jdou z východu a ráno a večer se směr mění podle toho, jak chladné či se ohřívá písek okolních pouští vzhledem k teplotě moře. V oblasti Kuvajt – Basra to znamená, že vanou ráno směrem k jihozápadu a večer přibližně k severozápadu. A to je pro Franksova případně tudy postupující vojska velmi důležité.

Bohužel, dělat si legraci z prezidentů je ještě nezastavilo před tím, aby své národy nepřivedli do malérů.

Dne 10. března 2002 ST otiskly informaci o tom, že Pentagon připravil seznam zemí, které bude Amerika bombardovat nukleárními zbraněmi v budoucím konfliktu. Mezi nimi bylo uvedeno i Rusko a Čína.

Bush začíná mít těžké problémy doma. Není možné si dlouho udržet popularitu, když dělá nesmyslné tahy. A tak zejména pro zabezpečení **své politiky** fašizuje americký vládní systém. Samozřejmě že vše svádí na nutnost boje proti teroristům. The Times (TT) ze 7. června 2002 zaznamenaly v článku „*Bush představuje bezpečnost*“ (Bush to overhaul security), že jim ustavený **Department of Home Security** s ročním rozpočtem 37,4 miliardy US dolarů bude „koordinovat“ práci všech amerických bezpečnostních agentur. Prý ale práce CIA a FBI nebude omezena či dána na vedlejší kolej. Jaksi za vlasý přitažení k tomu pan prezident Bush řekl: „*Amerika vede civilizovaný svět v tomto titánském zápase proti teroru.*“ Prý „*svoboda a strach je ve válce – a svoboda vítězí*“. Vše ale potvrzuje, že z USA se stává „dohlížetelský“ stát. K čertu, co je to za svobodu, když se už pomalu každý Američan bojí otevřít pusu proti Bushovým počínům, či se obává přispět i jen na sbírku pro mrzáčky a děti postižené válkou vedenou USA, aby nebyl označen pro neamerickou či protiteroristickou činnost? Stěhují se američtí novináři, kteří chtějí psát svobodně, do Velké Británie pro legraci?

Dokonce vždy odvážné české exilové noviny *Nedělní Hlasatel* v Chicagu váhají otiskovat moje články jako dříve a nebo jen po mém ujištění, že za každé své slovo si zodpovídám.

Bush buduje „Pevnost USA“ (ST 9. 6. 2002). Ovšem ostatní svět vidí a píše o „**USA Patriot Act**“ jako o nástroji zastrašování a fašizace (viz anglický Newstatesman z 26. srpna 2002, článek „The Great Satan“).

Opět připomeňme Hitlerovy zvláštní moci a zákony ze dne 28. února 1933, vydané den po zapálení Reichstagu!!!

Bush je hotov zítra hodit OSN přes palubu, když mu nevyhoví, stejně jako to udělal Hitler. Současně se ale snaží budovat koalice a hledá podporu v rozšířeném NATO, jak si i Pražané mohli při listopadovém summitu ověřit. I když to bylo fiasco... Ani následující den, 22. 11. 2002, Bush v Moskvě neuspěl a k rozšíření NATO dostal od kamaráda PUTI-PUTI „Nět!“.

Obraz mluví za deset tisíc slov To angličtí svobodomyšní karikaturisté vědí, a proto si nenechají na svá pera dát náhubek. V předvánoční době jsme viděli v ST z 15. 12. 2002 výstižnou kresbu Bushe v přestrojení za „Santa“ (*pozn. red.*: anglosaský „Ježíšek“) s pytlek dárků plným raket a u něj malinký pomocníček premiér Blair s dárkem britských vojáků v krabíčce. Neméně ironizující a závažně odhalující je první stránka londýnského žurnálu kulturních programů „Time out“ s televizní přílohou „Time In“. Dne 21. srpna 2002 přinesla novou vlajku USA, kde pětícípe bílé hvězdy jsou nahrazeny židovskými šesticípmi, jako doplnění programu „Nebezpečné spojení: Izrael a Amerika“.

Problém Ameriky ovšem hrozí být tragédií světa.

28. 12. 2002

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN

„Proč nenapišes něco o současné problematice Anglie?“ ptají se přátelé z domoviny. Piši a shrnuji do lapidárnějšího titulku: *Ve znamení Bushova pudla – pudla hráčů Wall Streetu*. To je podstata a esence dnešní Británie.

Samozřejmě vývoj závislosti má kořeny nenové. Mohli bychom jít až do dob, kdy hodní bankéři světa půjčili království na stavbu tří set korábů. Británie se stala námořní velmocí a bezpečným přístavem pro ty, co vládnou peněží. Cestou z dávná bychom se mohli zastavit na čaj u cisařovny Indie Viktorie, která dostala titul zdarma od předsedy její vlády Disraeliho. Indové s tím neměli nic společného. Slávu vlády umožnili roztomilými půjčkami Rothschildové, přátelé jak Disraeliho, tak trůnu. Koupili dlhu Prince Regenta (viz objemná kniha *The World's Banker – The History of the House of Rothschild* od Nialla Fergusona, 1998, ISBN 027-81539-3). Rothschildové ovšem už v londýnském City měli tvrz od dob bitvy u Waterloo (1815), kdy obratným trikem na anglické burze vydělali tehdejších dvacet pět milionů liber šterlinků, a dostali tak prakticky pod svoji kontrolu všechno, co chtěli.

Přestěhování velikých bankovních domů do země nových možností za Velkou louží postupně omezovalo světový vliv City. Presto či právě proto „speciální vztahy“ (special relationship), jak to nazvala paní Thatcherová, trvají a musejí trvat. To také proto, že politika vlivných se komplikovala vznikem Evropské unie a její dostředivou ekonomickou váhou.

Anglie či Velká Británie není ale Evropa a mimo občasných válek s ní má málo společného. Způsob myšlení a hodnot je tu jiný. Přivítování Británie do Evropy je násilné! Obdobné je to se spoluprací Británie se Spojenými státy. Pro dobré světa i své by se UK (= Spojené království Velké Británie a Severního Irsku – *pozn. red.*) mělo vrátit k unikátnosti Commonwealthu a chtít být skutečně vyvažujícím elementem. Bohužel, snahy ekonomických gigantů, tedy EU a USA, vedou jinam. Chtějí království používat pro své cíle. Ty nejsou ničím menším než udělat si z něho „trojského koně“. USA očividně používají Británii (ovšem s největší opatrností) jako svého koně proti Evropě a obráceně. EU chce vlivem Anglie omezit supermoc Ameriky. Jenomže k tomu, aby se tahačka mohla uskutečnit beze zbytku, je třeba zpracovat, když ne rovnou totálně manipulovat, britského člověka. Angličan má ale svoji hlavu. „*Británie je ostrov a každý Brit je ostrovem*“, jak o sobě rádi říkají, a tak věc není jednoduchá. Jsme-li právě v šlamastice válek na Středním východě, počínaje Palestinou a konče momentálně Irákem, vládce musí Brita dezorientovat, dezinformovat, zastrašit a vykolect, aby se stal povolným k jeho tahům. Proto se pan Blair vedle svých jiných prapodivných kroků zaměřil na demagogické přesvědčování a zastrašování. Od hrozby, že neodstraní-li se Saddám [Husajn], zničí to celý svět, až po použití všech nástrojů „dohlížetelského“ státu. Jak už dříve, v roce 2002, přinesl list The Sunday Times referáty o dohlížetelských mechanismech, tak počínaje 7. zářím 2002 The Guardian ve třech velkých přílohách na pokračování nazvaných „Big Brother“ rozšířil naše obzory o cestě Británie k totalitnímu státu. Podle Orwellova díla „1984“, kdy sloganem utopických manipulátorů bylo „Velký Bratr tě pozoruje“, The Guardian rozebírá, jak vlivem rozsáhlého propagandistického využití událostí okolo 11. září 2001 britský občan kolísá. 72 % dotázaných občanů je ochotno se vzdát své svobody za iluzi „ochrany“ proti teroristům! Přitom ale paradoxně 58 % dotazovaných nevěří vládě, že se snaží občana skutečně chránit v jeho soukromí. K **vytváření atmosféry strachu** má sloužit i např. pedofilie na internetu. Kdo má internet, aby se třásl, za co může být stíhán. Americká FBI dodala Scotland Yardu seznam sedmi tisíc internetových „pedofilů“. Zde sedmnáct set už obviněných mluví jasně. Co ti, kdo „nakrmí“ do počítače, občane, zítra!?!

Detaily o každém ekonomicky činném dospělém jsou ukládány v sedmi stech obrovských databankách globalistické vlády kapitálu (The Guardian) – a občan to pozoruje a správně cítí. Že vidí, odkud vítr fíčí a chce se bránit, vysvátlo v minulém roce už z celé řady článků anglického tisku. Například v žurnále New Statesman článkem Johna Pilgera a Dennise Sewella *A kosher conspiracy?*, zabývajícími se britským proizraelským lobby, za který se musel editor „nedotknutelným“ dokonce omluvit (viz The Guardian, 9. 3. 2002). Jednostranně zabarvenými

tahy se zabývaly mimo jiné The Times už 27. července 2001 v článku „Vládní činitelé se obávají Levyho vlivu“ („*Officials worried at Levy influence*“). Totiž: labouristický lord Levy, který se staral o doplňování finančního fondu (*chief fundraiser*) Labouristické strany, byl Blairem jmenován jeho zvláštním, osobním (!), vyslancem pro Střední východ. The Times pro zájmovost poznamenává, že lord Levy je Žid a ve volných chvílích hraje tenis s panem ministerským předsedou. The Times či spíše kritičtí pozorovatelé „*nemají rádi vládní politiku vzhledem k Izraeli*“, která je více než prosionistická.

Spolupráce vládních míst hrdého Albionu s domy Rothschildů umrtím prince Alberta nepřestala. Inu, ve velké a skutečné politice ručka ručku myje. Proto také půjčil pan Blair největší britské naslouchací a radarové základny v Yorkshiru vojákům a špiónážním agenturám USA. Už v červnu 2001 dovolil přestěhovat americkou základnu tajných odposlouchávacích služeb z Německa na Menwith Hill, jak uvedl výjimečně velký článek v The Sunday Times z 10. června 2001. Proč výjimečně velký a doložený přes stránku výmluvnou fotografií radarových instalací? Jednoduše poněvadž i pan Rupert Murdoch, vydavatel novin, ví, že kdyby nastal konflikt, první, co nepřátelská (nyní ovšem prozatím přátelská) obrana Ruské federace bude bombardovat, nemohou nebýt radarové základny. Nukleární a jiné nebezpečí tedy hrozí i páně editorovým zájmům, ne-li životu. Dnešní plácnác po ramenou „magučích“ prezidentů se zítra může změnit v cosi zcela jiného. Putinova nespokojenost s jednostranným stažením USA z dohod o raketách (Anti-ballistic missiles treaty), pracně dosažených roku 1972, je známa. Echo poslal Putin Bushovi po panu Blairovi už v prosinci 2001 (viz The Evening Standard z 21. 12. 2001). Blair se otáčí ve všech pantech a na všechny strany. Přes dar obrtlikové inteligence a výřečnosti pavlačové rafny začíná být izolován i v podpoře války proti Iráku. Pozor, ta není hrozbou od věrejška! Jsme na ni připravováni už od jara minulého roku.

K poznatkům o zajímavostech Spojeného království také patří na neposledním místě problémy královské rodiny. Rozvody a odchody princezen jsou notorické. Soudní aféra s Dianiným sklepníkem Paulem Burrellem je v živé paměti. Připomeňme z ní jen velmi závažný výrok paní královny: „... *There are powers at work in this country...*!“ Ano, v této zemi jsou síly, o kterých nemáme tušení, a i královna se jich musí obávat (Daily Mirror ze 6. listopadu 2002). To neprávem ukazuje také na prsty za atentátem na princeznu Dianu, jak tvrdí a má důvodně podezření pan Fayed, egyptský miliardář, který se málem stal jejím tchánem. Mýlí se, myslím, ale v tom, když obviňuje kohokoliv z královské rodiny. Asi zcela jiný měl a má zájem na pádu windsorské koruny! Jenže psychoanalytiky připravovaný nástroj k jejímu rozbití selhal, a proto musel být odstraněn. Stejně jako ve staré gangsterské písni: „*Tak to vidíš, Máno..., přece jsme tě lízli..., neměla jsi chodit s chlupatým...*“, i když se Diana do všeho s princezničkovskou prostomyslností dostala prakticky nevinně.

Po pětatřiceti letech poznávání Británie musím vyslovit přesvědčení, že kdyby se tato země zbavila království, byla by to její smrtelná katastrofa. Království je totiž jedinou zárukou, že se zem může vrátit ke své světlé tradici a touze po gentlemanství. Proto nemám radost, když jako 10. listopadu 2002 musím číst v The Sunday Times článek „První britské bitevní oddíly pro Arabský záliv“ („*First British battle troops head for Gulf*“). Proto si s obavami potvrzuji v časopise „Professional Engineer“ z 13. listopadu 2002, že válka proti Iráku bude stát značnou ztrátu zaměstnání („*War in Iraq would cost jobs*“). Vedle toho bohužel musím také číst, že Británie je druhý největší světový vývozcce zbraní hned za USA. Je toho za pět miliard liber šterlinků ročně (časopis Metro z 13. ledna 2003). Upřímně: kdybych byl rodilý Brit, bylo by mně dnes snad smutnější než jako Čechovi nad zneužitím a ztrátou mnohého dobrého v zemi.

Budoucí historik bude muset prokládat své poznatky a bádání průkazy, kdo co platil a kdo půjčoval na politické a válečné tahy, kdo na tom všem nakonec nekřesťanský vydělal. Pak budeme mít pravé poučení a podvodníky světa jako na dlani.

16. 1. 2003

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN

Gen. Franks musí vědět, že ve strategii bitev se může využít všeho, co je, tedy terénu, přírodních i lidských zdrojů atd.

Když stočil dalekohled na tu změt vraků v poušti, uvědomil si jistě, že každý ten vyhořelý tank se může ale změnit ještě v pevnůstku. Z té, jak ví každý tankista, se dá horním poklopem mžikem vyklonit, vrhnout granát a zase se schovat. Mezi vraky mohou být výborné schovávacíky (to ví každý kluk) a odtud se granát může odpálit, střelit pancéřovkou či sežhnout plamenometem. Pár záškodníků může zdržet armádu a nadělat zatracené škody, tedy u Kuvajtu můžeme mít nové Thermopyly. A co když ten „sebevražedný maniak“ Saddám, který neváhal zapálit v Ahmedu, al-Burgan a všude na jih od města Kuvajt ortací věže a TEXACO Bushe staršího, nám zapálí to, po čem jdeme v al-Basra!?! Tam jsou přece druhé největší zásoby ropy v oblasti či dokonce světa!?! A ještě to bude ostřelovat, takže na hašení nebude ani pomýšlení. Konečně: proč by to neudělal, když sám geniální strateg, generál Kutuzov, neváhal zapálit staroslavnou Moskvu Napoleonovi před nosem a nad hlavou?

Bylo-li pro US Army ve Vietnamu pokoření v pekle zeleném, zde se může proměnit v Satanovy (či Saddámovy) úděry a ještě s neprostupným čoudem. Kdo stojí o uzenu armádu!?!

S ročním obdobím také přibývá horka a vydrž v plynové masce, mundúru, ověšen zásobníky nábojů, granátů atd. jako vánoční stromeček s neprůstřelnou vestou a helmici na zhařevém písku hodinu! Lekně jako ryba bez vody na úpal či úžeh. Já jsem vydržel procházet ve Fahaeel (asi 20 km od města Kuvajt) za 50 stupňů Celsia ve stínu podloubí sotva dvacet minut a pak jsem utíkal do své klimatizované Toyoty-Cressidy. A to jsem měl jen lehkou košili a plátáky.

Přijde-li do toho všeho panu gen. Franksovi písečná bouře, je vyřízena jeho nejlepší mašinérie světa. Zažil jsem jich za svůj roční kontrakt v Arábii několik a považuji za nemožné v písečné mlze dělat cokoliv, natož válčit. Vidíš sotva na pět metrů a „puďr“ pouště pronikne všude.

Tak mluví zkušenost...

Nedívám se tedy, že gen. Franks nechce odejít do penze se stejným kontem jako jeho kdysi kolegové s vyššími šaržemi ve Vietnamu. Tam padlo na 50 000 amerických vojáků a ani jediný strateg za to nedostal prokurátora. To by se ale snadno mohlo stát jemu teď, po nezdařeném či příliš kravém útoku. A proto nezáhal tvrdě informovat Bushe a Rumsfelda. Proto se ze superjestřába stala lubluhická míra! Na jak dlouho?

20. 1. 2003

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN